

Sygn. akt VIII U 640/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Elżbieta Trybulec-Czernek

Protokolant: st. sekr. sądowy Barbara Urmańska

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 r. w Gdańsku

sprawy **K. Z.**

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w G.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania K. Z.

od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w G.

z dnia 1 marca 2013 r. nr (...)

I. oddala odwołanie

II. zasądza od wnioskodawcy K. Z. na rzecz pozwanego kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/Na oryginale właściwy podpis/

Sygnatura akt: VIII U 640/13

UZASADNIENIE

Wojskowe Biuro Emerytalne w G. (dalej: (...)) decyzją z dnia 01 marca 2013 r. dokonało waloryzacji emerytury wojskowej przysługującej ubezpieczonemu K. Z., przy zastosowaniu wskaźnika waloryzacji wynoszącego 104,00 %, ustalając wysokość świadczenia na kwotę 3475,75 zł.

Procentowy wymiar przysługującej ubezpieczonemu emerytury przy zachowaniu zasady nieprzekraczania 75% podstawy wymiaru wyniósł 75%, w tym: 85,28% z tytułu wysługi emerytalnej wg dotychczasowych decyzji, 15% zwiększenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony K. Z. podniósł, iż organ rentowy dokonując waloryzacji jego emerytury nie uwzględnił przysługującego mu dodatku z tytułu posiadania grupy inwalidzkiej, pozostającej w związku ze służbą wojskową i tym samym naruszył art. 15 ust. 4 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66). Ubezpieczony wskazał, iż przepisy ograniczające wysokość świadczenia emerytalnego do 75% podstawy wymiaru są niezgodne z art. 32 Konstytucji RP. Mając wysługę

wojskową wynoszącą 85,28% podstawy wymiaru, nie może on, bowiem skorzystać z przepisu o zwiększeniu 15% z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz organu pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł. Pozwany organ wskazał, iż ubezpieczony mylnie interpretuje pojęcie podstawy wymiaru świadczenia i zarzuca, że organ emerytalny ustalając podstawę wymiaru emerytury, nie uwzględnił 15% zwiększenia z tytułu inwalidztwa, pozostającego w związku ze służbą wojskową przysługującego na podstawie orzeczenia nr 3104/R/03 z dnia 25 lipca 2003 r. wydanego przez TWLK w G. zaliczającego ubezpieczonego do trzeciej grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową. Organ wyjaśnił, że zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66) podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne żołnierzowi zawodowemu w ostatnim miesiącu pełnienia zawodowej służby wojskowej. Natomiast 15% zwiększenie emerytury z tytułu posiadania inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową, ma wpływ na wysokość procentowego wymiaru emerytury, przy zachowaniu zasady, wynikającej z art. 18 w/w ustawy tj. nieprzekraczania 75% podstawy wymiaru. Organ podał, iż procentowy wymiar emerytury K. Z. wyniósł 100,28%. Wskazał, iż przy zachowaniu zasady wynikającej z art. 18 w/w ustawy, że kwota emerytury bez uwzględniania dodatków, zasiłków i świadczeń pieniężnych nie może przekroczyć 75% podstawy wymiaru emerytury, wysokość świadczenia ustalona w zaskarżonej decyzji jest, w jego ocenie, prawidłowa.

Nadto (...) podało, że wyrokami z dnia 26 sierpnia 2008 r., 3 sierpnia 2009 r. i 23 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił odwołania ubezpieczonego od decyzji Dyrektora (...) w G. z dnia 01 marca 2008 r., z dnia 01 marca 2009 r. oraz z dnia 01 marca 2011 r. o waloryzacji emerytury, w których K. Z. podnosił te same argumenty jak w odwołaniu od decyzji z dnia 01 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny :

K. Z. został zwolniony z zawodowej służby wojskowej w dniu 25 lutego 2003 r. W dniu zwolnienia został on przyporządkowany do grupy uposażenia U-18.

Na mocy decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego w G. z dnia 16 kwietnia 2003 r., wydanej w oparciu o przepisy ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. 2002, Nr 11, poz. 108 ze zm.) ustalono mu prawo do emerytury wojskowej. Procentowy wymiar emerytury wyniósł 75%. Wypłatę świadczenia wstrzymano na podstawie art. 41 ust. 2 w/w ustawy.

Okoliczności bezsporne, vide: zaświadczenie o wysokości uposażenia i innych należności pieniężnych – k. 14 akt ubezpieczeniowych, notatka – k. 15 akt ubezpieczeniowych, decyzja z dnia 16 kwietnia 2003 r. – k. 19 akt ubezpieczeniowych.

Orzeczeniem z dnia 25 lipca 2003 r. (nr (...)) wydanym przez (...) w G. zaliczono ubezpieczonego do trzeciej grupy inwalidów w związku ze służbą wojskową.

Okoliczności bezsporne.

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2003 r. ubezpieczonemu przyznano prawo do wojskowej renty inwalidzkiej. Z uwagi na to, iż korzystniejszym świadczeniem była dla ubezpieczonego emerytura wojskowa, wypłatę tego świadczenia wstrzymano. Decyzją z dnia 20 stycznia 2004 r. podjęto wypłatę na rzecz wnioskodawcy emerytury wojskowej od dnia 1 marca 2004 r.

Okoliczności bezsporne, vide: decyzja z dnia 26 sierpnia 2003 r.- k. 25 akt ubezpieczeniowych, decyzja z dnia 20 stycznia 2004 r. – k. 26 akt ubezpieczeniowych.

Zaskarżoną decyzją z dnia 01 marca 2013 r. dokonano waloryzacji emerytury wojskowej przysługującej ubezpieczonemu K. Z., przy zastosowaniu wskaźnika waloryzacji wynoszącego 104,00 %, ustalając wysokość

świadczenia na kwotę 3475,75 zł. Procentowy wymiar przysługującej ubezpieczonemu emerytury przy zachowaniu zasady nieprzekraczania 75% podstawy wymiaru wyniósł 75%, w tym: 85,28% z tytułu wysługi emerytalnej wg dotychczasowych decyzji, 15% zwiększenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową.

Okoliczności bezsporne, vide: decyzja z dnia 01.03.2013 r. – k. 145 akt ubezpieczeniowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt ubezpieczeniowych, których wiarygodność nie była kwestionowana w trakcie postępowania przez żadną ze stron, zatem również Sąd uznał je za miarodajne dla dokonania ustaleń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Odwołanie ubezpieczonego K. Z. nie zasługuje na uwzględnienie i w związku z tym podlega oddaleniu.

W niniejszej sprawie ubezpieczony K. Z. kwestionował prawidłowość decyzji wydanej przez Dyrektora (...) pod kątem zgodności zastosowanych w jego sprawie przepisów art. 15 ust. 4 oraz art. 17 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66) z Konstytucją RP, skutkującą nie wypłaceniem mu 15% dodatku z tytułu posiadania grupy inwalidzkiej w związku ze służbą wojskową. Pozwany organ rentowy wskazywał zaś, iż ubezpieczony mylnie interpretuje pojęcie podstawy wymiaru świadczenia i zarzuca, że organ emerytalny ustalając podstawę wymiaru emerytury, nie uwzględnił 15% zwiększenia z tytułu inwalidztwa, pozostającego w związku ze służbą wojskową.

Stosownie do treści art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66), co do zasady, podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej stanowi uposażenie należne żołnierzowi zawodowemu w ostatnim miesiącu pełnienia zawodowej służby wojskowej.

W uchwale z dnia 8 stycznia 2008 r. w sprawie o sygnaturze akt: II UZP 6/07, Sąd Najwyższy wskazał, że emerytura wojskowa wraz z podwyższeniem z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą, przewidzianym w art. 15 ust. 4 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.) nie może przekroczyć 75% podstawy jej wymiaru (art. 18 ust. 1 tej ustawy). W uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy stwierdził, że przepis art. 15 ust. 4 stanowi, że emeryturę podwyższa się o 15% podstawy wymiaru emerytowi, którego inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą wojskową. Przy ustalaniu wysokości emerytury do kwoty stanowiącej 40% podstawy wymiaru dolicza się wzrosty z tytułu stażu emerytalnego i okresów składkowych i nieskładkowych oraz podwyższenia z tytułu pełnienia służby w warunkach określonych w art. 15 ust. 2 i 3, a także podwyższenie z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą.

Przepis art. 17 stanowi, że w razie zbiegu prawa do podwyższenia emerytury z kilku tytułów za ten sam okres podwyższenie przysługuje tylko z jednego tytułu; nie dotyczy to podwyższenia, o którym mowa w art. 15 ust. 4.

Jeżeli okresy pełnienia służby w warunkach, o których mowa w art. 15 ust. 2 i 3, zbiegają się, podwyższenie przysługuje z jednego tytułu, natomiast podwyższenie o 15% podstawy wymiaru z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą jest zawsze dodawane do kwoty wyliczonej przy uwzględnieniu wzrostów i innych podwyższeń. Suma wszystkich omówionych składników stanowi kwotę emerytury.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 kwota emerytury bez uwzględnienia dodatków, zasiłków i świadczeń pieniężnych, o których mowa w art. 25, nie może przekraczać 75% podstawy wymiaru emerytury. Oznacza to, że kwota emerytury ustalona na podstawie art. 15 z uwzględnieniem wszystkich wzrostów i podwyższeń, w tym także podwyższenia z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą, jest ograniczona do 75% podstawy wymiaru. Przepisy ustawy nie dają podstawy do ustalenia emerytury w wyższej wysokości niż 75% podstawy jej wymiaru.

Przedstawione wyżej stanowisko Sądu Najwyższego jednoznacznie wyjaśnia, w jaki sposób regulacja zawarta w ustawie z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin przewiduje możliwość

obliczenia wysokości emerytury z uwzględnieniem 15% dodatku z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową uzależniając to od wysokości podstawy wymiaru emerytury.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Okręgowy zważył, iż pozwany organ rentowy w prawidłowy sposób obliczył wysokość przysługującego ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego. 15% zwiększenie z tytułu inwalidztwa pozostającego w związku ze służbą wojskową zostało uwzględnione, jednak w związku z tym, że procentowy wymiar przysługującej ubezpieczonemu emerytury przy zachowaniu zasady nieprzekraczania 75% podstawy wymiaru wyniósł 75% wysokość świadczenia emerytalnego nie uległa zmianie.

Wskazania wymaga też, iż waloryzacja świadczeń emerytalnych i rentowych, na mocy przepisów art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (t.j. Dz. U. z 2004r. Nr 8, poz. 66 ze zm.), regulowana jest przez przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2004r., nr 39, poz. 353 ze zm.).

Stosownie zaś do treści przepisu art. 88 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, emerytury i renty podlegają corocznie waloryzacji od dnia 01 marca roku kalendarzowego. Sposób waloryzacji określa ustęp 2 i 3 cytowanego przepisu, stanowiąc, iż waloryzacja polega na pomnożeniu kwoty świadczenia i podstawy jego wymiaru przez wskaźnik waloryzacji. Waloryzacji podlega kwota świadczenia i podstawa jego wymiaru w wysokości przysługującej ostatniego dnia lutego roku kalendarzowego, w którym przeprowadza się waloryzację.

Na tej podstawie organ emerytalny prawidłowo przeprowadził, w ocenie Sądu, w dniu 01 marca 2013 r. waloryzację świadczenia przy zastosowaniu wskaźnika waloryzacji wynoszącego 104,00 %, ogłoszonego komunikatem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 13.02.2013r. w sprawie wskaźnika waloryzacji emerytur i rent w 2013r. (M.P z dnia 14.02.2013r.)

Z powyżej wskazanych względów, uznając odwołanie za nieuzasadnione, Sąd, na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z powołanymi wyżej przepisami, w pkt I wyroku, odwołanie ubezpieczonego oddalił.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie przepisów art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., § 4 ust. 1, § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Sąd uznał kwotę 60 zł za adekwatną do nakładu pracy pełnomocnika oraz wkładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej rozstrzygnięcia, mając na uwadze charakter sprawy.

Sędzia SR del. do SO Elżbieta Trybulec – Czernek